

LINDA LAINE

Seitsemäs taivas

Seitsemäs taivas

© 2024 Linda Laine

Laajakangaskuva kannessa: elonet.fi, Kuin uni ja varjo

Taitto & Kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8618-5

Seitsemäs taivas

LINDA LAINE

Sisältö

Prologi	7
1. Paikka auringossa	9
2. Viimeiseen hengenvetoon	12
3. Suurinta elämässä	16
4. Inho	19
5. Lassie palaa kotiin	24
6. Rikosten pyörteessä	27
7. Punaiset kengät	30
8. Peilin takana	33
9. Täältä ikuisuuteen	36
10. Pitsinnyplääjä	39
11. Rhapsody	46
12. Kaipuun punainen hetki	49
13. Porvariston hillitty charmi	54
14. Kun rakkaus kypsyy	62
15. Kissa kuumalla katolla	66
16. Mies ja nainen	69
17. Kairon purppuraruusu	76
18. Salainen puutarha	79
19. Varjoja paratiisissa	84
20. Bussipysäkki	88
21. Uusien tähtien alla	91
22. Varkaiden paratiisi	95
23. Laulu tulipunaisesta kukasta	99
24. La Dolce Vita	103
25. Hetki sinun kanssasi	110
26. Pelko	112
27. Lyhyt onni	117
28. Äiti ja huora	120

29. Laulavat sadepisarat	125
30. Kasvot ikkunassa	130
31. Yö on liian lyhyt	133
32. Nolla käytöksessä	137
33. Mies tältä tähdeltä	143
34. Epäilyksen varjo	146
35. Hermot pinnalla	150
36. The Lost Weekend	154
37. Syvä uni	159
38. Sanovat sitä rakkaudeksi	164
39. Tule takaisin, pikku Sheba	167
40. Kun taivas putoaa	171
41. Heijastuksia kultaisessa silmässä	178
42. Matkalla 1: Aavikon kuningatar	186
43. Auringonlaskun katu	189
44. Tapahtuipa eräänä yönä	193
45. Ihmeellinen on elämä	197
46. Kuin kuvastimessa	201
47. Matkalla 2: Ja paholainen loi naisen	205
48. Senso	209
49. Vaarallisia valheita	216
50. Boheemielämää	220
51. Lukitun oven salaisuus	225
52. Naisen parhaat vuodet	228
53. Matkalla 3 : Rannalla	239
54. Naisen kosto	244
55. Pimeys odottaa	252
56. Tulivuoren juurella	256
57. Vaarallinen romanssi	259
58. Matkalla 4: Riemuloma Rivieralla	264
59. Nainen ilman omatuntoa	267
60. Tapahtuipa eräänä yönä	272
61. Suuret toiveet	279

62. Meidän vastaeronneiden kesken	284
63. Kuumetta veressä	287
64. Kolme väriä: Sininen	292
65. Matkalla 5: Talo meren rannalla	297
66. Viisi vuodenaikaa	301
67. Kauas pilvet karkaavat	307
68. Playtime	313
69. Sadan vuoden yksinäisyys	321
70. Matkalla 6: Tuhat ja yksi yötä	327
71. Miksi miehet vaihtavat vaimoa	329
72. Sammuva tähti	333
73. Love Story	338
74. Matkalla 7: Kirje tuntemattomalta naiselta	346
Epilogi	350

Prologi

Hyvästi, kaunokaiseni

En tiedä, mitä tapahtui, missä vaiheessa tapahtumat alkoivat vyöryä vaaralliseen suuntaan.

En tiedä, miksi käännyt minua vastaan, muutuit rakastamastani miehestä murhaajaksi. En tiedä, milloin aloit minua vihata.

– Tapetaan toi, kuulen rauhallisen äänesi.

Repliikki voisi olla jonkin yliampuvan melodraaman kohtauksesta. Nyt se kaikuu öisin korvissani, pyörii unissani. Pääni puristuneena lattiaa vasten, hengitys salpautuneena.

Ja peilit särkyvät, kuvat hajoavat tuuleen.

En tiedä, miten kaikki kävi. Sen tiedän, veit hengen, hitaasti, lamaanuttaen. Veit kylmäverisesti järjen. Uskon, toivon. Ajoit rauhallisesti hymyillen hulluuteen, suistit epätoivoon, avaruuden täyttävään hätään. Julmaan taistoon, jossa rakkautemme saranoiltaan repäistyjä ovia paiskoi huuto.

Ja tähdet putoavat mustaan, eikä se ole enää elokuvaa.

Murhasit minut. Valmistelit sitä vaivihkaa lähelläni, selkäni takana, juonia punoen. Sanoit yhtä, teit toista, vaihdoit naamiota tilanteen mukaan, tunteita kuin valepukua.

Kuka sinä olet?

Oliko liittomme petosta alusta alkaen?

Peliä?

Rakastitko?

Rakastitko koskaan?

Niin sääliittävä olen, että sitä kysyn. Etten tuntisi olevani niin petetty, hylätty ja huijattu. Että olisit edes hieman, jonkin aikaa, hetken, rakastanut. Että olisin ollut jonkin arvoinen.

Vai onko julmuuden määrä suhteessa rakkauden määrään. Sitten rakastit minua paljon. Liikaa. Vihasi määrää en kestä. Et sinä niin paljon rakastanut.

Kerro siis, kerro sinä, mitä tapahtui. Ohjaa itsesi tähtiin, kun omani on sammunut ja taivaani on tyhjä.

1. Paikka auringossa

Olen unohtanut kaiken muun. En muista elokuvan nimeä, en elokuvateatteria, joskin sen on täytynyt olla jokin niistä jo kadonneista menneen ajan pyhätöistä kuten Pikku-Roban Gloria.

Muistan rakeisen hämyn aulassa, johon laskeuduttiin loivia portaita kuin pitkin pehmeää samettista viittaa, yläikkunoista siivilöityvän samean valon. Muistan hartaana odottavat hahmot, kuiskauksiksi vaimentuneet äänet, tiheän tunnelman – ennen kuin valikoitunut joukko istuutuu katsomoon, ovet suljetaan, valot sammutetaan ja elokuva alkaa.

Ja katseeni osuu sinuun.

Nojaat syrjemässä aulan pylvääseen. On täytynyt olla kevät, sillä olet pukeutunut kevyesti farkkuihin, pikkutakkiin ja paitaan, kaulassasi löyhästi solmittu punainen huivi.

Jähmetyn.

Miehiä ei luonnehdita kauniiksi, mutta sinä olet. Vai pysäyttääkö minut sinusta huokuva outo, maaginen rauhallisuus, katseesi lempeä järkähtämättömyys?

Käännät katseesi minuun hitaasti, kuin pitkässä kamera-ajossa. Sinun voisi sanoa tuijottavan, ellei olemuksesi säteilisi käsittämätöntä sisäistä – voimaa? Jos toimisin vetovoiman mukaan, lennähtäisin syliisi.

Katseemme kohtaavat, ja aika lakkaa kuin pysäytyskuvaan, siihen hetkeen ja paikkaan. Olet läsnä epätodellisen rohkeasti.

Ja minä häkellyn hymyn kareesta, jossa on niin paljon uskallusta, katseesta, jossa häivähtää hyväilevää utua.

Hymyiletkö minulle, rakastuneesti? Vai vaanitko saalista, kuin kissaeläin?

Sillä sinun hymysi, sinun sylisi, minun maailmani. Mansikkapaikkani, paikkani auringossa.

Silloin en tiennyt, kuinka onnelliseksi minut tekisit, kuinka paljon si-

nua rakastaisin, kuinka kaikkini sylisi heittäytyisin. Ja kuinka auliisti, käsivarret laajassa kaaressa ottaisit minut vastaan. Piittaamattomistään – muista, maailmoista.

Sillä lempeitä silmiä, pikku tyttö minussa, oli aina etsinyt. Herkkää hymyä, katsetta, joka ei väistänyt. Pikku tyttö, yksinäinen ja ujo, Tope-liuksenkadun hiekkalaatikolla yksin avaruuden huminassa odottaen, että joku tulisi, jokin katkaisisi, pysäyttäisi edes hetkeksi liikenteen, joka pyörsi humisten vierestä ohi.

– Olisitko voinut ajatella, että päädyimme yhteen, kuulen hellän äänesi.

– Toivonut kyllä, mutta en uskonut.

Miksi siihen meni niin kauan?

Tosiseikat hämärtyvät, tunne jää. Se huuma, kun tuntee olevansa rakastettu. Se haava, kun jää yksin. Kaikki ne kadotetut rakkaudet, rakkauksien hautuunmaa, pois pyyhkäistyä.

Tanssisin kanssasi taivasiin. Onnellinen sadun pikku prinsessa, suppusuu.

Mikä se elokuva oli, joka silloin ennakkonäytöksessä kriitikoille esitettiin? Oliko se jokin romanttinen nyyhkyelokuva, joista poistuinkin aina silmät kyynelissä, kiireellä? Amerikkalainen moraliteetti, selviytymistarina? Jotain sotaista, väkivaltaista, ei, ei. Trilleri? Melodraama se ei ollut, lajityyppi oli kuihtunut. En muista.

Muistan vain sinut, rakkaani. Voiman, joka sinusta säteili. Kivun, jonka se minussa aiheutti. Lumouduin sinusta silloin, siellä elokuvateatterin aulassa ennen ennakkonäytöstä, hymysi pysäyttämässä hetkessä ennen kuin astuimme pimeään.

Se oli ensimmäinen kohtaaminen elokuvassa, jonka en tiennyt silloin edes alkaneen. Et tiennyt sinäkään, käsikirjoitus oli meille avoin, juonen käänteet arvoitus, roolijaot, aikajana auki, tyyli laji tuntematon. Kerrojan luotettavuudesta ei tietoa. Noudattaisiko se romanttista kaavaa vai kuvaisiko tosielämää? Komedialla? Pidithän niin Tatista. Poukkoileva Monsieur Hulot! Kuinka katketakseni nauroin, kun matkit leuka pystyssä, etukenossa, kädet lenkinä selässä maailmaa tutkailevaa

koomikkoo. Tragediaa, miten muka? *Film noiria*, aina niin veret pakkaavaa, pateettista?

– Kaikki minkä taivas sallii, nauramme. Elämämme parhaat vuodet!

– Minä tulen rakastamaan sinua aina. Me emme eroa koskaan, sanot ja kiedot minut lujasti syliisi.

– Kuolemaa suurempi rakkaus. Tanssimme tähtiin!

– Tuulen viemää, täyttää meloa, ei kun menoa! Värähdän. Rakastin melodraamoja, mutta halusin onnellisen lopun.

Valkokankaamme oli silloin tyhjä ja tahraton, taustalla aavistus hentoa punaa. Olimme valmiit kuvien vieteltäviksi odottaessamme katsomon pimeydessä ne hetket, jolloin kaikki on vielä edessä, ihan kaikki on mahdollista, yllättävimmätkin käännteet, onnellisimmat loppuratkaisut. Elämän rikkaudet, kaikki kaunis.

Saatoimme heittäytyä odotuksiin, unohtua illuusioon. Me silloin vuosikausia sitten, ja vasta ihan hiljattain – kuin juuri nyt, tässä hetkessä. Esirippu oli avattu. Elokuva oli alkamassa.

2. Viimeiseen hengenvetoon

– Sinä olet minun, kuulen äänesi.

Tunnen vaativat kätesi uumallani, kuuman hengityksen kaulallani. Sanasi ja otteesi ovat pyörteistä kuohua. Istumme yön hetkinä sohvilla tunnelmavalaistussa ravintolasalissa, talvena jona elämämme kevät tuli varkain. Likistät, kehooni sattuu. Ikään kuin et uskoisi minun uskovan vähemmällä, minun, jolle riitti hellä katse. Mutta kosket virtaavat tyveneeseen, ja halusinhan tulla viedyksi. Toisen omaksi.

– Olen sinun, sanon hiljaa ja suoristan selkääni.

Tunnistan harhan, mutta oletan sinunkin tunnistavan. Mehän olemme yhteisellä pakomatkalla. Maailmasta. Unohdetaan kaikki! Muu! Siihen on nyt vihdoin mahdollisuus.

Miksi sinä et olisi tarttunut siihen, miksi en minä. Kerran elämässä! Tulikukat! Kuherruskeväämme räjähtävässä lähdössä vain arjen vaa-teet sitoivat meitä todellisuuteen.

Miten tavoittamattomalta rakkautemme oli tuntunut, väliin jo kado-tetulta, kun se nopeasti muuttui ainoaksi mahdolliseksi todeksi. Niin pakahduttaviin mittoihin kuin tarinamme ylsi, se oli yhtä varmasti totta kuin suloista kuvitelmaa. Kunnes väijäämätön, tyly tyven tuli, ja ehdin tallentaa pakenevia hetkiä, sinua varten rakkaani. Kuvia ja kohtauksia sinulle, rakas kertojani, joka täydennät ne omalta kannaltasi. Kerrot, mitä tapahtui. Kerrot, kun muistini heittelehtii enkä katseestasi kiinni saa.

Repivät vuodet, en minä sinulle niistä kertonut pyörretyttävänä hetkinä ravintoloissa enkä myöhemminkään. En kertonut, että suhteessa Säres-töön olisi voinut olla enemmän hyväntahtoisuutta, niin, levollisuutta, vähemmän tahtojenittelöä. Vaan ei, hiiteen harmonia, kunhan alis-tut, ihaillet. Unohdat itsesi ja annat rakkauden huuhtoa mukanaan aavalle merelle, hyökyä ylitse, vetää syvälle pyörteisiin, upoksiin.

Unohdat kunnioituksen ja luottamuksen, sillä sellaista on rakkaus, ei se noudata sääntöjä. Ei sillä ole maaperää, johon jalat yltäisivät, ja jos hetken yltävätkin, tulee yllättävä, voimakas kierre, joka murtaa yhdellä ahneella hieraisulla pohjan alta. Olet taas tuulien vietävissä, aallokossa, joka höykyttää, velloo ja ärjyy, paiskaa rajusti rantaan. Tyyntyy sitten, mutta ei tuudita.

Rakkaus on uhrautumista, Särestö oli määritellyt, ja olin tukahduttanut kauhuni. Minulla oli ollut oppimista rakkaudesta, sen voimasta ja sille nöyrytyksestä. Sillä olihan hän rakastanut minua tulisesti.

Mutta emme me setvineet mennyttä, epäonnisia liittoja, emme. Menneisyys oli lakannut.

En kertonut, kuinka toivoton olin ollut seistessäni autiolla Meilahden sairaala-alueella kauniina elokuisena päivänä ja nostaessani katseeni ylös kohti silloista maailmankaikkeuteni keskipistettä, taivaan täyttävää sairaalarakennusta.

Olin käynyt sairaalassa päivittäin.

Särestön sairaskohtaus juhannuksena oli tuonut kuoleman hälyttävän lähelle. Se lennätti hajonneita liitoksiamme yhteen ja loihti elämäni sisällön, jollaista en ollut kokenut. Heittäydyin hoivaamaan toipilasta.

En kertonut hädästä, kun sairaalasta soitetaan myöhään illalla. Särestö on kadonnut. Kadonnut! Ei syytä huoleen, mutta emme tiedä, missä hän on. Ei syytä huoleen! Soitan poliisit, sairaalan turvamiehet, peräänkuulutan etsintöjä. Mies makaa jossain kasvot veressä, ojassa, kuolleena.

Aamulla puhelin soi ja Särestö pyytää minua aamiaiselle hotelliin Kampissa. Syöksyn autoon ja kaahaan hotellin eteen, pysäköin miten sattuu sakot silmissä ja näen miehen side päässään ikkunapöydässä. Vähän aikaa kallon avaamisen jälkeen! Kun pääsen pöytään, hän kertoo ottaneensa edellisenä iltana taksin sairaalan edestä ja ajaneensa hotelliin, josta tosin vasta toisessa hänet oli hyväksytty asiakkaaksi, pää kääreessä. Hotellihuoneessa hän oli, kuten tutkimistani kuiteista kävi ilmi, tilannut maksullisen tv-kanavan ja tyhjentänyt baarikaapin viskistä.

Kun hämmästelin Särestön vanhalle ystävälle kuinka helppo vakavasti sairaan potilaan on sairaalasta karata, tämä naurahti: *tyylilleen uskollinen*. Seuraavina päivinä Särestö makasi huoneessaan apaattisena vyötettynä sänkyynsä.

Niin, emme me puineet menneitä, mehän tunsimme toisemme, tai niin ajattelin, jo niin kaukaa. Kaipuumme oli yhteinen, vahvin mahdollinen side, niin, ja muistin sen lohduttoman hetken silloin kauniina elokuisena päivänä, kun tunsin hautautuvani sairaalakompleksin sisuksiin ja tajusin vaurioiden lopullisuuden. Nostin katseeni ylös taivaalle ja kuiskasin rukoukseni humisevaan avaruuteen. Siihenhän vastattiin.

Elämän hauraus ja kaiken katoavaisuus! Pitää elää, ennen kuin kaikki päättyy. Elää miten? Kun päämääristä ei muodostu etappeja, on vain päiviä vailla hehkua. Kun ei ole unohtanut ja kaipaavaa.

Rakkaus, maailmaa yllä pitävä tunne ja tila! Rakkaudelle omistautuminen ei voinut olla huono valinta. Ei hoivaa vaan rakkautta, ja vastarakkautta! Muistathan, armaani, kuherruskeväämme. Vimmaa, vetoa ja viiniä! Me juhlimme kuin viimeistä päivää, sitä mitä pelkäsin. Jo se kiihko olisi voinut viedä hengen.

Vastasit janooni, joit kuin sieni, törmäsit Kosmoksen pylväaseen kuin mykkäkomediassa. Meille sanottiin, ihanat, rakkaat ihmiset, menkää kotiin. Saimme taksin.

Ja niin sitten Seurahuoneen sohvalle pyörteisinä yön hetkinä tunnelmavalloissa korotat ääntäsi, sinä olet niin minua, minua, viet kätesi selkääni, ja minä myötäillen, pääni olkaasi vasten, olen niin sinua.

– Sinä muutat luokseni. Jalavatielle. Äänesi kumisee syvältä kuin lähestyvä maanvyöry.

– Kotona, kupsuttelemme, sanot ja painaudut minuun.

Samanlaiseni, hymyilen mielessäni ja puserrun sohvan nurkkaan.

– Otetaan kaikki irti. Antaa palaa! Äänesi nousee ja huomaan tarjoilijan kysyvän katseen. Hellitä, rakkaani, ei tilata lisää, lähdetään.

– Olet minun aina, painat huulesi kaulaani ja vedän henkeä.

Minua kihelmöi ja yritän suoristautua. Olen vajoamassa ja ponnistelen hyllyvältä pohjalta ylös nostamaan kuohuvaa maljaa, kepeästi. Elämälle! Me majattomat!

Se yhteinen. Se piti löytää.

3. Suurinta elämässä

Lähetit tekstiviestejä kuherruskeväänämme niin paljon, että puhelinmeni pullisteli. *Yo te quiero, Olet kaikkeni, Äänesi sametista teetän vielä puvun, Olet runo, olet valo, olet elämä, Mon chat toujours? Raks, Ik haven jou.*

Kaikki kielet olivat käytössä.

Ylisanoista en piitannut, ne virittivät tyylilajin, jossa taiteilin parhaani mukaan. Jos hämmennyin, se oli yksinäisen sydämeni epävarmuutta. Äkkiroiussa kaikki keinot, ylilyönnit, ovat sallittuja. Sykähdyttävät, suloisimmat sanat.

I miss and mess you but I luuv.

Tekstitin samalla mitalla. Kauneuden ylistyksiin vastasin sinun menettäneen näkösi.

Olen mieluummin sokea kuin ilman sinua.

Raks oli ytimekäs tapa aloittaa puhelinkeskustelu. Koodimme.

Ei tällaista tapahdu, mietin kun aristelin avata puhelimen – ja petyin, jos viestejä ei ollut. On lahja saada rakkauden mahdollisuus! Aina yhtä järjestyttävä ja uusia maailmoja avaava, iästä riippumatta. Onnentila ulottuvilla, taivaan täyttävät räiskyvät revontulet riemuitsemassa ihmeestä!

– Minä tiesin, että se olisi menoa, sanoit kuin olisit jo lukenut pitkälkin käsikirjoitusta.

Mutta nyt olen edennyt tapahtumissa kuin niillä ei olisi järjestystä. Sillä tapahtumat ovat hetkiä ja ne syntyvät tunteista ja niillä on kaarensa, vaikka muisti aikajanaa rikkookin ja hajottaa asiayhteyksiä.

Olimme tavanneet sattumalta alkusyksystä kadulla, siitähän tarinamme sai uuden alun. Olin kotimatalla poikennut Kiasman myymälään. Museokaupoissa oli aina houkutuksia, taidekirjoja tarjouksessa, ja nautin kuvien katselusta. Väreihin ja muotoihin oli ihana vajota, kuin aistilliseen kylpyyn.

Olit tulossa Tennispalatsin suunnalta, arvatenkin ennakkonäytök-

KUN HEIDÄN KATSEENSA KOHTAAVAT ELOKUVA- TEATTERIN AULASSA, NAINEN LUMOUTUU.

On kuin tavoittamaton unelma olisi astunut valkokankaalta hänen elämäänsä.

Mies on elokuvakriitikko, ja kun he vihdoinkin vuosien jälkeen löytävät taas toisensa ja solmivat avioliiton, uskoo nainen sen noudattavan onnellisen rakkauselokuvan kaavaa.

Yhteiselämä saa kuitenkin vähä vähältä epäilyttäviä piirteitä, suhteen luonne paljastuu hitaasti ja äkillisissä, trillerimäisissä kään-teissä.

Nainen huomaa elävänsä kuin elokuvaa. Melodraamaa. Suurten tunteiden, valheiden ja petosten pyörteistä melodraamaa, jollaista hän rakasti katsoa laajakankankaalta, mutta jossa ei halunnut olla osallisena. Ja kuitenkin, oliko hän itse syypää tapahtumien kulkuun?

Seitsemäs taivas -romaanin tapahtumat sijoittuvat 2000-luvun alun Helsinkiin, mutta muutoin tarina on yhtä paljon tarua kuin totta. Ja silti kaikki on totta.

Tarinan taustamusiikkina soivat Nat King Colen, Perry Comon, Kasevan ja Saden levytykset, taustakirjallisuutena vilahtavat Dante, W.Shakespeare, A.Strindberg, L.Onerva, Arto Melleri ja Peter von Bagh. Elokuvina sädehtivät (aiheeseen liittyen otsikoissakin) melo-draamat ja niiden vakiot: rakkauden tarve ja tavoittamattomuus.

Laajakangaskuva kannessa: elonet.fi, Kuin uni ja varjo

BoD

